

В. „Законность“

ще излиза два пкти въ седмицата:
ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ И НЕДѢЛЯ.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:

се прибавятъ пощенскитѣ разности.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЬ

Спомоществованията

почиватъ отъ началото на всѣки мѣсець

Писма, рѣкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ДРАГАНЪ ПОПОВЪ

почва да адвокатствува въ гр. Руссе и приема да
води и защитава всѣкакви дѣла прѣдъ всич-
китѣ сѣдилища въ Княжеството.

Писалището му се намѣрва сръщу Окржния
Сѣдъ.

1—6

Д-ръ СТ. Т. ПОПОВЪ

АКУШЕРЪ-ГИНЕКОЛОГЪ

награденъ съ конкурсната премия „Bouisson“ отъ
Монпеленский факултетъ, се прѣмѣстихъ отъ гр. Сви-
щовъ въ гр. Руссе и приематъ болни въ хотелъ
„Европа“ отъ 1—4 часа послѣ обѣдъ всѣки
день.

2—3

Адвокатъ

ГЕОРГИ И. КАЛИНКОВЪ

Приема да води чужди дѣла прѣдъ
столичнитѣ сѣдилища.

Гр. София, Улица 11 Августъ, собст. домъ.

10—3

(При Св. София).

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Дирекцията на Държавната мъжка гимназия
„Князь Борисъ“ въ гр. Руссе, като съобщава на
почитаемитѣ руссенски граждани, че подписката за
благодѣтелни членове на дружеството за подпома-
гане бѣдни ученици при сѣщата гимназия продължа-
ва и за напредъ, счита за свой приятенъ дългъ да
искаже публично своята благодарностъ на долуозна-
ченитѣ г. г. граждани, които благоволихъ да се за-
пишутъ за благодѣтелни членове на това дружество
и се задължихъ да внасятъ ежегодно въ дружест-
венната касса опрѣдѣлената отъ всѣкитѣ по отдѣл-
но сумми:

Андр. Пиперовъ	ежегодно	ще внася	20 лева.
Коста Григоровъ	„	„	25 „
Д-ръ П. Стайковъ	„	„	10 „
Василъ Радевъ	„	„	10 „
Д-ръ Хр. Ничевъ	„	„	10 „
„ Ал. Голѣмановъ	„	„	10 „
Ив. Андрѣевъ	„	„	20 „
Ив. Бѣлиновъ	„	„	20 „
Д-ръ Ив. Теодоровъ	„	„	10 „
Паско Изворовъ	„	„	5 „
Ив. Ивановъ	„	„	10 „
Петръ Теодоровъ	„	„	15 „
Ив. С. Николовъ	„	„	10 „
К. Брашовановъ	„	„	10 „
Д. Т. Марковъ	„	„	10 „
Д-ръ Хр. Аргироглу	„	„	5 „
Гичо Стояновъ	„	„	20 „
К. П. Армяновъ	„	„	20 „
П. П. Армяновъ	„	„	6 „

Руссе, 17. Февруарий 1897 г.

Отъ Дирекцията.

Руссе, 22 Февруарий 1897 год.

литѣ ще намѣрятъ на друго мѣсто въ
й на нашия вѣстникъ подробноститѣ на
йго биде организиранъ завчера на 19-й
въ на освобождението на България, за
положението на християнскитѣ народи

въ Турция. Този митингъ, както по цѣлтъ за която
бѣ свиканъ, тъй и по готовността, съ която се стѣ-
коха да го посѣтятъ почти всички руссенски гражда-
не, прѣдставлява такава свѣтла точка въ еднообраз-
ната хроника на нашия градъ, щото ние съ охота
посвѣщаваме нему дневната си уводна статия.

Верѣдъ всѣкидневнитѣ наши партизански борби
и стрѣlenia за печалби и спекулации, толкова свой-
ствени на нашия прѣдимствено търговски градъ
свикванието и блѣскавия успѣхъ на единъ митингъ,
присѣтствующитѣ на който могатъ да се слѣятъ,
макаръ и врѣменно, въ едно общо чувство на съст-
радания и симпатии къмъ страждующитѣ християн-
ски народи въ Турция, е едно такова отраднo явле-
ние, щото ние, които лично присѣтствувахме на ми-
тинга и имаме случай да видимъ ентузиазма и въс-
хищението, съ които се посрѣщаха и испрождаха
рѣчитѣ на ораторитѣ, се прѣкланяме прѣдъ патрио-
тизма и челолюбиемъ на петъ-шестъ хилядитѣ
руссенски граждани, които безъ разлика на партии,
убѣждения, вѣра и народност се бѣха стѣкли на
19-й того на площадъ прѣдъ градската библиотека.

Позволяваме си да се надѣемъ, че примѣра на
руссенци ще бѣде послѣдванъ и отъ другитѣ гра-
дища въ България, гдѣто сигурно тоже ще се на-
мѣратъ хора просвѣтени и челолюбиви, които
да организиратъ митинги, подобни на нашия, и ако
не друго, то поне да искажатъ своитѣ чувства на
състрадание къмъ поробенитѣ и угнетенитѣ, които,
въ труднитѣ врѣмена, що сега прѣкарватъ, сж ли-
шени даже отъ тѣзи ничтожна утѣха.

Мислимъ, че митинги отъ подобенъ родъ, ор-
ганизираны на всѣкадѣ съ цѣль не да създаватъ
мжчноти, а да поддържатъ българското правителст-
во, а то дѣйствително се въодушевява отъ добръ
разбранитѣ народни интереси, лично за насъ, бъл-
гаритѣ, могатъ да бѣдатъ ползвани и въ това отно-
шение, че само тѣ сж въ състояние да дадатъ въз-
можностъ на нашитѣ управници да чуютъ истинска-
та воля на народа, и уповани върху нея да напра-
вятъ потребното за постигане завѣтнитѣ народни
идеали.

Като оставяме помѣстванието на расказа за
станалия митингъ за друго мѣсто, гдѣто чита-
телитѣ ще го намѣрятъ, ние се задоволяваме да
приведемъ тукъ взетата резолюция, която любезно
ни се събщи отъ бюрото на митинга:

РЕЗОЛЮЦИЯ

Днесъ, 19 Февруарий 1897 год., деветнайстата
годишнина отъ деня на освобождението на България,
руссенскитѣ граждани, на брой около 6000 души,
събрани на митингъ прѣдъ градската библиотека,
съ цѣль да обсъдятъ неосносното положение на под-
чиненитѣ християнски народи въ Турция и мѣркъ-
тѣ, които би трѣбвало да се взематъ за да се по-
добри положението и участъта на тѣзи народи, като
взехме прѣдъ видъ:

1) Че положението на християнскитѣ народи въ
Турция е дѣйствително за окаяване;

2) Че при управлението на турската империя
никакви реформи, които да гарантиратъ живота, имо-
та и честта на хората, не сж възможни,

3) Че доблестното поведение на критянитѣ и
на гръцкото правителство въ послѣднитѣ събития
на Истокъ ще докара ний-малко автономията на
острова и освобождението на жителитѣ му отъ не-
осносното турско иго.

4) Че поради еднаквата участъ на другитѣ
християнски народи въ Турция, въ едно недалечно
бѣдѣже могатъ да настанатъ еднакви съ критекитѣ
събития и въ другитѣ крайща на отоманската импе-
рия, които да прѣдизвикатъ нови кръвопролития и
жестокости.

5) Че сега именно, когато се рѣшава сѣд-

бата на Критъ, е момента, когато свободнитѣ бълга-
ре трѣбва да се застъпятъ за потѣпканитѣ права на
своитѣ събратия отвѣдъ Рила:

РѢШИХА:

1) Да помолятъ Българското правителство да се
застѣпи енергично прѣдъ Турция, или, ако тя не е
вече въ състояние да се распорѣжда съ своитѣ вла-
дения, то прѣдъ европейскитѣ държави, да се даде
на Македония една пълна политическа автономия,
която не само ще гарантира спокойствието на тази
страна, имота, живота и честта на нейнитѣ граж-
дане, но и ще тури край на взаимнитѣ вражди меж-
ду населяющитѣ я народности, като й даде възмож-
ностъ сама да си урѣди сѣдбинитѣ и да обрисова
свободно своята национална физиономия.

2) За постигането на тая цѣль, българското
правителство да направи всичко, което е необходи-
мо и сходно съ интереситѣ на отечеството, па, ако
потрѣбва, да почерпи нуждитѣ за това сили отъ
единъ новъ апелъ къмъ българския народъ.

3) Исказватъ своето съчувствие къмъ доблест-
нитѣ критяне и други християнски народи въ Тур-
ция, които сж проливали и проливатъ своята кръвъ
за извоюването на своята свобода.

4) Испълнението на настоящата резолюция се
възлага на една седмочленна коммисия, която да се
състои отъ бюрото.

Прѣдсѣдатель: Хаджи Ив. Поповичъ.

Подпрѣдсѣдатель: П. Черновский.

Членове: { Ив. Бѣлиновъ.
Д-ръ П. Стайковъ.
Д. Руменковъ.
М. Петковъ.

Секретаръ: Георги Ив. Навчевъ.

ОТЪ ЩО ТЕГЛИМЪ.

III

Трета причина на общественитѣ ни теглила
считае несдобиванието ни и до днесъ съ такъвъ
Избирателенъ законъ, който да спомогне, щото при
всички избори, а главно при политическитѣ, да се
проявява истинската народна воля. На 14 Априль
1879 въ Учрѣдителното Събрание, покойний Н. Ми-
хайловский е казалъ: *Администрацията се мѣси
много въ изборитѣ.* Приснопамѣтний П. Р. Славей-
ковъ е настоявалъ въ високото събрание, да се на-
прави нужното, щото да се *отстрани намѣсата на чи-
новницитѣ въ изборитѣ.* Д. Грековъ пъкъ се е
произнесълъ, че *избирателний законъ е основание
на Конституцията; отъ него зависи, да не остане
тя мъртва бунва.*

И наистина, може да бѣде върховната власть
въ народа само, ако *избирателитѣ избиратъ сво-
бодно народнитѣ прѣдставители.* Спорѣдъ основ-
ний ни законъ, *всичко у насъ: по общинскитѣ, око-
лийскитѣ, окржнитѣ и държавнитѣ ни работи трѣб-
ва да се урежда и да върви по исканието на На-
рода.* За това и Н. Ц. В. Княза е държавенъ гла-
ва *по народната воля.*

Нека се надѣемъ, че *единъ день ще почне да
се прилага у насъ Конституцията напълно. То
ще бѣде, когато нашитѣ държавни мѣже починатъ да
благоговѣятъ прѣдъ законитѣ на страната, а глав-
но прѣдъ Конституцията и Избирателний законъ.*
Все ще дойде врѣме, когато ще имаме ний честни
и доблестни държавни мѣже. Посочваме за примѣръ
американеца Брайна, когото поплѣднѣ като надви
на изборитѣ другий кандидатъ за президентъ на Съ-
веро-американскитѣ съединени държави, Макъ-Кин-
лей, той (Брайнъ) го е поздравилъ и се е произне-
сълъ въ поздравителната дечеша, че *волята на на-*

рода тръбва да се счита за най-първия законъ въ страната.

За голѣмо нещастие на народа ни, у насъ не само не се зачита напълно народната воля, а се дори подиграватъ съ нея! Не може да се каже, че едно учрѣждение е *народно*, когато то е плодъ на волята на една малка частъ отъ народа, която (частъ) работи само, или главно за своитѣ си интереси, въѣето за ползата и доброто на страната.

А колко често малцинството на народа се типчи отъ прѣдставителитѣ на мнозинството! Много основателно Викторъ Хюго е казалъ, че народното върховенство (народний суверенитетъ) се проявява въ двѣ форми: съ една рѣка народний суверенитетъ пише, туй е закона за печата, а съ друга — той вотира, туй е *всеобщото гласуване*. Правото на народа да си създава самъ законитѣ, които ще се прилагатъ на него, е, може се каза, главното въѣщо въ демократическитѣ държави.

Нашата политическа Библия, т. е. Конституцията, изрично ни казва, че *Народа е все и вся*; членове 3, 9, 17, 18, 44, 69, 75, 86 и толкозъ други ясно дава всѣкому да разбере, че у насъ *народа е най-върховната властъ*, и то всичкитѣ му изпълнитѣлни членове, *безъ разлика* на ученостъ, или богатство. Наистина, нашиятъ народъ не си е извоювалъ самъ тая своя политическа свобода, а му е тя *подарена*, но толкозъ повече ще бждемъ ний за осжждане, ако не се научимъ да изваждаме всички ползи отъ тоя *драгоцененъ даръ*, който трѣба всѣкога да имаме като *свѣщенъ завѣтъ* отъ братеский ни Русский народъ, който удовлетворително ни отплати, за гдѣто нашиятъ народъ му даде писменостъ. Ний още не сме оцѣнили своето конституционно управление, основано на демократически начала; а то състои главно въ зачитание *самоуравлението на общинитѣ и независимостта на съдебната властъ*. Въ словото на покойний Князь Дондукова — Карсаковъ, произнесено на 10 Февруарий 1879, при отваряние първото ни Велико Народно Събрание (Учрѣдителното), ний слушаме да се казва на народа ни, че се прѣдставя на обсжждане на избранницитѣ му проектъ на основенъ законъ за *правата на Българския Народъ*, че на него (на народа ни) прѣдстои *правото да отстрани всички лични, случайни подбуждения, да уснаже* той (*народа ни*) *последната дума*, защото въ рѣшитѣ на прѣдставителитѣ на народа трѣба да е бждѣщата сждба на Отецеството.

Въ рапорта на комисията на Събранието върху основнитѣ начала на Конституцията ни сжщо се указва на важността, да се почита *народний суверенитетъ*. „Повечето хора — управляемитѣ“, казва се въ тоя рапортъ, „като не можѣтъ въ сжщето врѣме да гледатъ частнитѣ си и общитѣ работи, нато

варватъ една частъ отъ своитѣ граждани — управляющитѣ да вършатъ последнитѣ“. И тѣй *управляющитѣ сж изнможущи на управляемитѣ*. Въ сжщия рапортъ се прокарва мисълта, че Конституцията ни трѣба да е *свободолюбива и напредничава*, и за това, казва се въ рапорта, краекѣлнитѣ ѣ камъни трѣба да сж: 1) *свободата* (защото свободата на дѣйствование, на говорение и мисление сж *начала, вродени човѣку*); 2) *равенството прѣдъ закона* (защото *всѣкий е равенъ на своитѣ подобни*), и 3) *самоуравлението* (защото е полѣзно, да можѣтъ *различнитѣ кръгове на обществото да си полагатъ сами цѣли и да изнамираатъ и употребяватъ самостоятелно средствата за достиганieto имъ*), които три начала (*свободата, равенството и самоуравлението*), за да сжществуватъ, трѣба да се подкрѣпятъ съ *началото на обезпечението*.

Его туй последното (*обезпечението*) *нѣмаме ний достатѣчно*, едно, поради недостатѣка на законитѣ, които гарантиратъ прилаганието или изпълняванието прѣдписанията на основний ни законъ, и, друго, че благодарение на това, намножихъ се у насъ общественни дѣйци, които беззазорно *тъничатъ правата на Народа*, като при това оставатъ съвсѣмъ, или поне дълго врѣме *ненаказвани*.

Авторитъ на рапорта, който спомѣнхмъ и който носи подписа и на г-на Д-ра К. Стоиловъ, почти никакъ не сж се погрижили да се произнесѣтъ и по въпроса, *какво да се направи, щото да се гарантиратъ дѣйствително правата на Народа*, Народний суверенитетъ. Напротивъ, комисията е прѣдложила да се видоизмѣни проекта за основний ни законъ въ смисълъ, щото (ужъ да се гарантирали правата на народа), да се даляло *изана сила на управителството*. . . . Книжеското достоинство да е въ силнитѣ рѣчи на достоенъ мжжъ. Избиратели да сж: а) притежателитѣ на недвижими имоти, б) получившитѣ поне срдѣне образование; в) капиталиститѣ, търговцитѣ и други, които плащатъ поне 20 лева годишенъ прякъ данѣкъ (защо не 19 л. и 99 ст.), и г) самитѣ управляющи (всичкитѣ службани?) заадно съ висшето духовенство. И тѣй, *грамотенъ, неграмотенъ*, все да е избирателъ, стига да плаща годишно поне 20 лева данѣкъ; ако плаща една стотинка по-малко, не го бива! При това, освѣнъ Народното Събрание, да сме имали и *сенатъ*, отъ около 40 и повече годишни 20 — 25 души, отъ които 10 — 15 да бждѣли назначени до животъ отъ Княза, двама да сж владии и единъ мювтия. Туй консервативно тѣло да сдържало и прекращавало увлѣченитѣ на Народното Събрание.

(Слѣдва).

Митинга на 19-ий Февруарий.

Миналата недѣля, на 16-ий того, въ двора на хотелъ „Централъ“, г. Г. Ив. Канчевъ държа публична сказка върху положението на подчиненитѣ християнски народи въ Турция. Сказката на г. Канчева, почната въ 10¹/₂ часа заранѣта, се продължи почти до пладнѣ, тѣй щото макаръ присѣтствующитѣ и да поискаха да чуятъ мнѣнието и на нѣкои други оратори по възбуденитѣ отъ г. Канчева въпроси, напредналото врѣме не позволи да се говори повече.

Поради това, г. Ив. Бѣлиновъ, поканенъ отъ публиката, палѣе на сцената и, безъ да се впуца въ подробности, прѣдложи да се остави подробното разискване на повдигнатитѣ отъ сказката въпроси за 19-ий Февруарий, деня на освобождението на България, за когато да се свика единъ митингъ и, слѣдъ като се обещди по напространно положението на християнскитѣ народи въ Турция, да се вземе една съответствующа резолюция, която и да се прѣдаде комуто трѣбва. Прѣдложението на г. Бѣлинова биде прието съ акламации и публиката се разотида.

Въ понедѣльникъ, на 17-ий, полицията, въ лицето на окръжния управителъ, биде прѣдупрѣдена отъ г. Канчева за взетото рѣшение, като ѣ се съобщи същеврѣменно, че, по причина на незначителното помѣщение въ двора на хотелъ „Централъ“, митинга ще стане на площадѣта *при* хотела, прѣдъ зданието на градската библиотека. Въ сжщата смисълъ бидоха напечатани, наѣпени по улицитѣ и разпрѣжнати по града специални обявления.

На 19-ий зранѣта, слѣдъ свършването на нарядъ, който стана на Александровската площадъ, една компактна маса народъ, състояща отъ нѣколко стотинѣ души, съ музика и македонското знаме на чело, потѣгли отъ тѣзи площадъ къмъ мѣстото на митинга и, уголѣмявана по пѣти и мнозина други русенски граждани, достигна мѣстополженитѣ си въ нѣколко пѣти по многобройно кѣличество. Зрѣлището стана положително импозантно. Нѣколко хиляди души народъ се бѣ стекълъ на митинга отъ всичкитѣ краища на града, тѣй щото рѣшително нѣмаше гдѣ яйце да падне. Слѣдъ като шествието се сирѣ на опрѣдѣленото мѣсто, г. Ив. Бѣлиновъ се качи на една маса и прѣдложи да се избере за прѣдсѣдателъ на митинга Д-до Х. Ив. Поповичъ, старъ български поборникъ и народенъ учителъ. Избора се прие съ бурни ржкоплѣскания. послѣ което прѣдсѣдателя поблагодари за избора и умоли да се удобри за неговъ помощникъ г. П. Черковски. Последния слѣдъ това прѣдложи за членове на бюрото: г. г. Ив. Бѣлиновъ, Д-ръ П. Стайковъ, Д. Руменцовъ, М. Петковъ и за секретаръ г. Г. Ив. Канчевъ, които и се приеха отъ присѣтствующитѣ съ шумни одобряния.

Първъ взема думата г. Ив. Бѣлиновъ и, въ една рѣчь, която трая нѣщо около 15 минути, слѣдъ като описа нещастното положение на християнитѣ въ Турция въобще и на страждущитѣ наши братя отъвдѣ Рила въ частностъ, се помжчи да докаже, че най-подходящия и най-безобиденъ способъ за разрѣшение на македонския въпросъ би било даването на Македония пѣлна политическа автономия, която, безъ да нарушава неприкосновеността на турскитѣ владѣния въ Европа, и да заплашва по-какѣвто и да е начинъ европейския миръ, би дала възможностъ на тѣзи многострадална земя — спорѣдъ както е казано въ резолюцията на митинга — „сама да урѣди своитѣ бждѣщи сждбини и свободно да обрисова своята национална физиономия“.

Слѣдъ г. Бѣлинова, думата бѣ дадена г. Канчеву. Последния не бѣ успѣлъ още да прѣполови своята рѣчь,

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 30)

— Господинъ докторе, видете, лесна ли е моята служба; азъ бихъ желалъ сто пѣти по-добрѣ да съмъ министъръ. Често заиратъ множество граждани, безъ да се знае защо, всѣкой мълчи, никой не се оплаква, и ако нѣкой си позволи да говори, затварятъ и него, а тукъ за едно нищо и никакво куче, арестувано спорѣдъ закона, стѣрбятъ ме и ме заплашватъ. Да, много е по-лесно да управлявашъ хора, отъ колкото кучета!

Токо що издума Милко, ето, че го ударитѣкой силно по гърба. Докаченъ отъ тая фамилярностъ, той се обърнх, но за да се усмихне най-любезно. Прѣдъ него стоеше единъ драсъ-лакей, въ кралевска ливрея, червена и златосърмена.

— Ей, господине, проговори лакея съ покровителственъ гласъ, нѣма ли тукъ една сива хрътка, съ кадифия покривка?

— Има, ей сега я донесохъ тукъ, отговори тъмничаря, като се поклони твърдѣ низко.

— Ей сега ли? каза въсхитителний лакей.

— Прѣди десетина минути, господине.

— Десетъ минути! подвзе червенозлатний човѣкъ; защо тогава хрътката не е донесена прѣди петъ минути въ министерството?

— Въ министерството ли! извика тъмничара, като се наведе почти до земята; азъ още не можахъ да прѣгледамъ. . . .

— И твърдѣ трѣбвало да я ловятъ, каза лакея, като викаше хрътката при себе си. А защо сте сжѣсили това благородно животно съ всичката егнъ? не знаете ли да четете, не виждате ли, какво е написано върху тоя нашийникъ?

— Извинете, каза надзирателя, като се заекваше. . . . Тукъ е написано: „Азъ съмъ Мирза, Жонкиль е моя;“ но, моля, какво е това Жонкиль?

— Чудно нѣщо, виѣ още не знаете ли госпожица Жонкиль, първата шѣтачка на младата графиня Тамарисъ, дѣщерята на негово спятелство, господина господина Всебърковича! Хубава работа, виѣ затваряте хрътката на шѣтачката на първий министъръ и не я завеждате тутакси въ министерството. Твърдѣ добрѣ, мой драгий, скоро ще ви даждѣ врѣме да изучите охолно история и географията.

— Но затварянето е правилно и азъ само изпълнихъ закона.

— Закона ли? каза лакея съ прѣзрителенъ гласъ; виѣ си въображавате, може би, че закона е издаденъ и за правителствениитѣ кучета? Още тоя вечеръ ще ви научѣтъ васъ да почитате управлението; азъ виждамъ, простакъ, че ти имашъ потребъ отъ това. Разгѣвения багренъ лакей взе хрътката на ржѣтѣ си и величественно излѣзе.

Глупецъ! каза лѣкаря. Азъ би много искалъ да му отворя черена и да видя, имали въ мозѣка му друго, освѣнъ вѣтъръ.

— Ахъ, господине, той има пѣлно право, извика Милко, надзирателя. Вашето идване ме погуби. Безъ васъ азъ щѣхъ да сполуча. Азъ щѣхъ да позная туй благородно животно, щѣхъ да го занесъ на госпожица Златка; госпожица Златка води хубавата си господарка, хубавата господарка държи въ своя властъ баща си, а той владѣе принца и държавата. Колко милости щѣха тогазъ да плувицѣ отгорѣ ми. А сега, ето ме съспинамъ отъ невожеството си и отъ простотата си.

— Не бой се, каза доктора, азъ се познавамъ малко съ тая Златка, азъ отнекий я лѣкувахъ, и ще нареда работата. Съ надѣжднитѣ качества, които имате, драгий ми Милко, човѣкъ като васъ всѣкога сполучва да си пробие пѣтъ въ администрацията. Слѣдъ нѣколко години, виѣ ще ме покровителствувате. Пратете довечера туй мило па-

ле въ лабораторията ми при съдебно-медицинский съвѣтъ. Това младо псе има невиненъ и сладѣкъ погледъ, който ме трогнх. Азъ не щѣ да бжде то обѣсено като улично куче. Ний правимъ сега единъ най-любопитенъ опитъ. Въпроса е за една жена отровена, спорѣдъ едни, а задушена спорѣдъ други. Първо ще отрова туй бѣдно животно и сетнѣ ще го удушх. Тоя опитъ ще е прѣинтересенъ.

— А виѣ не ще ли ме забравите при госпожица Златка? каза тъмничаря съ въздишка. Помислете, господине докторе, защото азъ вече не знаа, гдѣ да си удрямъ главата. Ако закона не се прилага нито на науката, нито на войската, нито на шѣтачкитѣ, нито на лакеитѣ, нито на правителствениитѣ кучета, то кому да се прилага той?

— На офиѣри, които сж доста прости, за да позволяватъ да ги хващатъ и доволно глумятъ, да се оставятъ да ги бѣсѣтъ, каза доктора, сжѣйки се на изуменый тъмничаръ.

ГЛАВА IX.

Познаването съ арлекина.

Да бждешъ кралъ отъ два дена, да се осѣдвашъ младѣ, хубавецъ, обиченъ, и изведнѣжъ, по прицѣвката на орисницата, да станешъ куче, и да чаканъ вече всѣка минута, кога ще те отровятъ и удушѣтъ за удоволствие на правосъдието, — да, тоя ударъ е тѣжѣкъ за едно шестнадесетгодишно срдце. Зюмюланъ отиде та се сврѣ въ единъ жгълъ на двора и испущаше отъ тамъ жални пѣшкания прилични повече да сж отъ побѣспяване отъ колкото отъ болки. При това влияние, единъ кулакъ, който лѣжеше окалянъ на земята, повдигнх си главата, отъ си очитѣ и изгледа твърдѣ на криво Зюмюлана.

Напетина, навика тоя пѣсѣ, ще кажатъ, че е само нѣкой господинъ, когото пскатъ да обѣсѣтъ, оставятъ да спнѣ.

посветена на безчеловечното и жестоко отношение на европейската дипломация към сдвинатите на християните в Турция, когато г. Окръжния управител, придружен от един полицейски пристав, се появи на мястото, където седише бюрото и говореше оратора и с един дръзък до неприличие тоя прѣкъса г. Канчева, като заяви, без да го пита нѣкой, че той не бил давал **разрѣшение** да се свиква митинга при хотел „Централъ“, че събиранието на толкова публика прѣдъ градската библиотека прѣчало на свободната циркулация на пайтонитѣ и че по тѣзи причини митинга трѣбва незабавно да се растури. Г. Канчевъ, както и нѣкои отъ членоветѣ на бюрото, съвършено справедливо забѣлѣжиха г. Канзирекому, че тѣ не сѫ искали отъ него **разрѣшение**, а само му сѫ **съобщили** за свѣдѣние, какво митинга ще стане при хотел „Централъ“, — нѣщо, което той впрочемъ и безъ това трѣбваше да знае отъ распрѣснатитѣ прѣди два дена по града обявления — и че, ако г. Управителя, въ своето полицейско усърдие, мисли, че има власт да разгонва българскитѣ граждани, събрани да упражнятъ мирно и тихо едно отъ гарантиранитѣ тѣмъ отъ конституцията права, той е своводенъ да постѣпи както ще. Въ това врѣме между публиката се почнаха силни роптания и викове срѣду усърдия шефъ на русенската полиция и той, за да избѣгне нѣкои възможни „неприятности“, побѣрза да се оттегли отъ мястото на митинга, като заплашване въ пространството съ употребяването на нѣкаква **сила**. — военна, или полицейска, не можа да се разбере. Г. Канчевъ продължи своята рѣчь, безъ да обръща внимание на заканванията на г. Канзирски и много духовито я завърши съ слѣдната фраза: „Роба—каза оратора — иска свобода, а не окръжни управители“. Публиката покри тѣзи думи съ продължителни аплодисменти.

Подиръ г. Канчева произнесе една кратка, но твърдѣ прочувствувана рѣчь г. М. Фурунджиевъ, работникъ-стодяръ. Оратора мисли, че свободна България не може принесе никаква реална полза на своитѣ угнетени братия въ Македония, до като българското правителство не измѣни съвършено своята политика къмъ съюзенитѣ днорѣ. „До когато ще я караме — каза г. Фурунджиевъ — съ парадчета, прѣстени, карфички, брилянти и прочее, поробенитѣ българи въ Турция никога не ще се видятъ свободни. . . .“

Слѣдуюция ораторъ бѣ г. Д-ръ П. Стайковъ. Той обръща вниманието на присѣствающитѣ върху „високото отличие“, което Султана е **благоволилъ** да окаже тѣзи дни на г. Д. Маркова, нашия дипломатически агентъ въ Цариградъ, като го е наградилъ съ голѣмия кордонъ на ордена „Меджедие“ и съвършено основателно забѣлѣжи, че едно правителство, прѣдставителитѣ на което, въ настоящитѣ критически врѣмена, получаватъ орденъ отъ угнетителитѣ на роба, не е въ състояние да обѣщва въ какво годъ участъ на сражающитѣ наши събратия въ Турция. Оратора завърши своята рѣчь съ думитѣ: „Долу политиката на ордени!“ . . .

Послѣдненъ говори г. Н. Черковски. Той обрисова въ ярки чѣрти положението на турската империя, което справедливо нарѣче „положение на политически флиментъ“, и, по порѣчка отъ прѣстарѣлия прѣдсѣдател на митинга, прочете резолюцията, помѣстена въ уводната статия на днешния ни брой, която резолюция се прие съ акламации и съ прѣдаването на която по принадлежностъ се натовари бюрото.

Слѣдъ прочитаннето на резолюцията, пожела да каже нѣколко думи на своя роденъ языкъ и единъ отъ присѣствающитѣ арменци, г. Франгулиянъ и бюрото изпълни

неговото желание, като му разрѣши. Спорѣдъ както ни съобщаватъ, г. Франгулиянъ въ своята рѣчь изказалъ благодарността на арменския народъ къмъ българския за участието, което послѣдния е вземалъ и взема въ страданията на цървня и заявилъ, че на такъвъ подвигъ на челолюбие е способна само оная нация, за която историята готви велика бѣдѣжностъ.

Часа около 12 прѣдсѣдателъ обяви митинга за закрити и събрания народъ съ музиката и знамето на чело, се отправи къмъ помѣщенieto на македонското дружество, отъ гдѣто полчка-лечка си разотиде, безъ да дочака „силата“, съ която го бѣ заплашилъ г. окръжния управител. Единъ отъ присѣтвовавшитѣ македонци твърдѣ основателно питахме по този поводъ: Г. Канзирски ли се оплаши, та не дочака своята „сила“, или тѣзи послѣдния се е оказала до толкова разбѣитена, щото не е могла да се събере въ течение на цѣла частъ и половина. Ние неможахме да дадемъ никакъвъ отговоръ на любопитния македонецъ.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Критскитѣ събития оставиха на заденъ планъ всички други интереси на европейската политика и великитѣ държави сѫ заети днесъ исклучително съ въпроса за понататѣшната съдба на острова. Прѣдъ видъ на опасността, която заплашваше европейския миръ, въ случай на най-малкото разногласие между силитѣ за начина, по който трѣбваше да се постѣпи съ грѣцкото правителство, за да се изгонятъ неговитѣ войски отъ Критъ, европейската дипломация се е съгласила най-посѣ да направи една колективна постѣпка прѣдъ атинския кабинетъ и да поиска да си наложи волята, дори ако стане нужда да се прибѣгне къмъ сила. Послѣднитѣ телеграми извѣстиятъ, че завчера на 18-й того посланицитѣ на великитѣ държави въ Атина сѫ подали една идентична нота на грѣцкото правителство, въ която е било казано, че продължението на сегашното положение на работитѣ въ острова е отъ естество да компрометира окончателно европейския миръ. Силитѣ, твърдо рѣшени да отстоятъ спокойствието на Истока — се говори по-нататѣкъ въ нотата — сѫ се съгласили безусловно върху слѣдующитѣ двѣ точки: първо, че Критъ не може по никакъвъ начинъ да бѣде присѣдиненъ къмъ Гърция и второ, че острова за напредъ ще се управлява по началата на една пълна политическа автономия, подъ сюзеренството на Султана. Осъществлението на тѣзи искания на Европа не може да се постигне освѣтъ чрѣвъ незабавното извикване елинскитѣ войски и кораби обратно въ Гърция. Силитѣ очакватъ съ довѣрие, че атинското правителство въ своята мъдростъ ще изпълне това твърдо рѣшение на Европа. Посланицитѣ сѫ принудени да заявятъ, че въ случай на отказъ, тѣхнитѣ респективни правителства сѫ безвъзвратно рѣшени да не се спиратъ прѣдъ никаква насилствена мѣрка, за да достигнатъ отгѣлованието на грѣцкитѣ войски и кораби отъ Критъ.

При всичката категоричностъ на тѣзи нота, грѣцкото правителство по видимоу не се смущава. Ослонено върху силата на общественото мнѣние въ Гърция, което не ще и да че вече за разединението на Критъ отъ кралевството, атинското правителство е рѣшено да противостои до край и да не отстъпи, може би, освѣтъ подъ натиска на една блокада на грѣцкитѣ брѣгове, къмъ която

Европа нѣроятнo ще прибѣгне, за да накара грѣцитѣ да я послушатъ.

Вѣстникъ „Fremdenblatt“, официозния органъ на австрийското министерство на външнитѣ работи, като обезпеча послѣдния фазисъ на критскитѣ работи, казва, че горната нота е единственното срѣдство, за да се избѣгне сегашното затруднително положение. Ако Европа не би се немѣсила по този начинъ — продължава виенския официозъ — грѣцитѣ може би биха царували въ Критъ, но отъ друга страна турцитѣ сигурно биха нахлули въ Атина. Другитѣ европейски вѣстници, както и нѣкои отъ държавнитѣ мъже на великитѣ сили се искаватъ почти въ сѣщия смисълъ. Изобщо всички единодушно признаватъ, че колкото безчеловѣчни и да се окажатъ проектируемитѣ насилствени мѣрки срѣщу Гърция, тѣхното примѣнение се оправдава съ необходимостта да се попрѣчи на другитѣ источни християнски народи да послѣдватъ примѣра на Гърция и да искатъ да окръжатъ своитѣ владѣния за сметка на Турция.

Въ това отношение особено интересъ прѣдставляватъ възгледитѣ на виенскитѣ правни сфери върху посѣщението, което зачера сръбския кралъ Александъръ I, направилъ на нашия князь въ София. „Побратимяването между сърби и българи — казва единъ австрийски вѣстникъ, — което се отпразднува въ София по случай визитата на кралъ Александра, ще бѣде посрѣщано на всѣкъдъ съ голѣмо съчувствие. Само подъ това условие, Австро-Унгария, която винаги (!) е поддържала автономията и свободното развитие на балканскитѣ държави, гдѣда съ удовлетворение фаворизирането на тѣзи цѣль чрѣвъ приятелството на двата братски народа. Ще бѣде по-полезно и за Сърбия и за България, вмѣсто да мислятъ за уголѣмяване на своитѣ владѣния, да се прѣдадатъ исклучително на своето вътрѣшно развитие.

На нѣкои европейски вѣстници съобщаватъ отъ Атина, че въ единъ разговоръ съ нѣкой си английски кореспондентъ грѣцкия кралъ Георги е заявилъ, че ако не успее да постигне присѣдинението на Критъ къмъ Гърция, той ще се откаже отъ прѣстолата си.

Европейскитѣ консули въ турекитѣ провинции се съобщили на своитѣ посланици въ Цариградъ, че независимо отъ голѣмитѣ количества войска, които Турция мобилизира и трупа въ нѣкои по-важни пунктове на държавата, напослѣдъкъ е почнало да се въоръжава и турското население въ тѣзи провинции, което било силно възбудено срѣщу християнитѣ. Вслѣдствие на това посланицитѣ сѫ направили една колективна постѣпка прѣдъ Портата съ цѣль да я принудятъ да вземе мѣрки, щото прѣвъ настѣпващитѣ вече празници на Байрама да не станатъ нѣкои нови кръвопролития.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Спорѣдъ поканата, която бѣхмѣ напечатали въ миналия си брой на в. „Законоустъ“, роднинитѣ, приятелитѣ и почитателитѣ на застрѣленитѣ прѣвъ 1887 год. офицери — участници въ русенското въстание се събраха завчера на 20 того, въ салона на хотелъ „Ислах-хане“ и избраха една седмочленна коммисия, която да се погрижи за събиране доброволни пожертвования за въздигане на паметникъ върху грѣбоветѣ на покойнитѣ. За членове на коммисия

ка щото послѣднитѣ да не бѣдѣтъ вече бѣсени, и да се тури край на туй мъчение. Дружеството вѣрва, че би могло да се удушаватъ деликатно, и даже приятно било съ хлороформъ, било съ цианхидрическа киселина, и моли властѣта, щото скиталнитѣ кучета, да се истрѣбватъ по цѣ този челолюбивъ начинъ.“

се примирявали длѣжноститѣ на правосъдието съ правата на човѣщината“.

— Дяволъ да вземе тѣзи човѣколюбци! каза си надзирателя и смачка вѣстника; тѣ всѣкога пощѣтъ главитѣ на сиромашитѣ. Нека не се грижатъ за тѣхъ и да ни оставятъ на мира! Моля ви, защо да не е справедливо да се даватъ днешнитѣ кучета тѣй, както се е правило съ бащитѣ имъ и дѣдитѣ имъ. Клѣти животни! ако питахъ тѣхъ, азъ съмъ увѣренъ, че тѣ би предпочитали вѣжето, отъ колкото тѣзи апетечни отрови.

При тѣзи думи, нѣкакво си тѣжко нѣщо, като се търкулна на Милковата шия, подхвърли го зачасъ надолу съ главата на улицата. Стрѣсенъ, той се повдигна и видѣ одалечъ двѣ кучета, които спасявайки се, тичахъ като подгонени зайци. Доклѣ мислѣше да се устне слѣдъ тѣхъ, дано ги застигне, ето зачасъ цѣлата войска заробени кучета си проправятъ път къмъ свободата. Напраздно Милко викаше за помощъ; лаянието на кучетата заглушаваше гласа му: вкичко бѣше напусто. Въ тоя день, вслѣдствие злодѣянието на Арлекина, главорѣзца нѣмаше, работа, и както забѣлѣжи официалния вѣстникъ, трѣбваше да се хвърли покровъ върху статията на закона.

(Слѣдва).

— Ехъ, приятелю, бѣди по-сложенъ, обади се едно голѣмо куче — хрѣтка; ти виждашъ добръ, че тукъ плаче дѣте. . . . Ела пасамъ мѣзарко, азъ искамъ да поговоря съ тебе. Зюмбюланъ поглѣднѣхъ кучето. То бѣше единъ твърдъ едръ будлокъ. Налѣгнитѣ му съ кръвъ очи, обрѣзанитѣ му уши, широката му черна муцуна, дебелитѣ му сплескижъ носъ, запъненитѣ му уста далечъ не му даваха видъ на великъ господаръ, но въ грубиятѣ му гласъ имаше толкозъ добрина, щото принца-пале се приближи съ довѣрие при новий си приятел и си легна до него.

— Горкото, продуха старото куче, ако сѣдѣ по твоя подстрѣганъ косъмъ и благообразенъ изгледъ, твоята господарка ще е нѣвока стара баронка, иди бодрѣска гражданка. Какъ се е случило, че още не иде никой да те подири?

— Азъ нѣмамъ господаръ, каза гордо Зюмбюланко, и азъ никога не ще принадлежѣжъ никому; ето защо тамъ-онѣмъ главорѣзци ще ме убиятъ.

— Враво, ти си юнакъ! подвае будлока. Азъ обичамъ именно такива палета, които мразятъ напийнитѣ. Честъ за тебе, че ти се срѣщашъ съ Арлекина: старий Арлекинъ не оставя никога приятелитѣ си. Но доклѣ не ни държи още никой чувай, виждашъ ли туй корито тукъ до насъ; гѣхни се задъ него, ти ще намѣришъ тамъ една начетка душка. Иди, работи тихичко и се надѣвай на мене. Зюмбюланъ се наврѣ подъ единъ камѣкъ и видѣ една дървена ограда, подъ която вече бѣше захванжъ единъ подковъ. Съ кратката си и муцуна си той се удвои да рови земята съ такава ревностъ, щото скоро можа да ископа подземний ходъ до отвѣдната страна на оградата и да види настрѣща си божий день. Но силитѣ му бѣхъ паче-мощѣли и окръжаванитѣ му крака се откаахъ да му служатъ.

— Слушай! каза старий Арлекинъ, като показа изведнѣжъ своето смазано лице. Чуватъ се гласове въ предвѣрнето, врѣмето не тѣри. Той лѣгна на корема си, вжѣкна се въ душката и поглѣднѣхъ прѣвъ една пукнѣта тѣска.

„Побѣда! извика той, ний сме искочили навънъ“.

И като мушижъ главата си като овенъ о най-плѣсненасалата дѣска, счуни я съ раменѣтѣ си и шията си.

„Върви подири ми, мѣзарко, каза той на другаря си, и не вдигаи шумъ.“

Ако Зюмбюланъ бѣше повѣрвалъ, че е избавенъ, заблудението му не би траяло дълго врѣме. Двамата приятели се озовахъ въ единъ затворенъ съ нисоки зидове дворъ.

Мрѣтви кучета, окачени на бѣсилка съ увисналъ языкъ, одрани лешове, натрупани черва, събрани на купичка, кожи, барички пѣлни съ кръвава калъ, туй не бѣше угѣшна гледка. Арлекина не се смуги никакъ отъ това. Прѣдаденъ всецѣло на спасението си, старий скиталецъ се овърташе около зидовѣтѣ, дано намѣри презъ гдѣ да се избави.

Като се видѣ до една полуотворена порта, той се спрѣ и поглѣднѣхъ Зюмбюлана, който се оекуваше около него. Прѣдъ тѣхъ, но гърбомъ бѣше Милко, който си пушаше дуличката и четеше вѣстникъ. Той бѣше сѣднѣлъ при една стѣлена врата, отъ която се излизаше на улица.

Съ голѣмата си снажностъ, надзирателя на тоя затворъ изпълняше цѣлото пространство; не можаше да се жмине; двата плѣнѣнца бѣхъ изгубени.

„Направи като мене“ измѣрморя будло гъ на ухото на палето. И, скритъ въ сѣвката, той пропѣлъ на корема си и се приближи тѣй до надзирателя.

Милко четеше дворцовий вѣстникъ **Официална Истина**. Той бѣше се спрѣлъ на едно антрефиле, което го интересуваше особено:

„Между 1.552.000-тѣ прошенни, подадени на име на Негово Величество въ деня на въскъсаванieto му на прѣстолъ, забѣлѣжително е прошенieto вх. № 125.727; то е отъ Дружеството за покровителствување животнитѣ, и не-

сията се избраха следуюците лица: г. г. Кръстю Н. Поповъ, Спирдонъ Стомяновъ, Георги Геровъ, Ив. Вѣлиновъ, Пенчо Черковски, Сп. Златовъ и Василь Кръстевъ.

Софийските вѣстници сж пълни съ подробности по посрещанieto и пребиванieto на сръбския кралъ Александра въ София. Лишени отъ възможност да прѣдадемъ на читателитѣ си всичкитѣ тѣзи подробности, ние ще се ограничимъ да кажемъ само, че столицата е посрещнала високия си гостъ по единъ дѣйствително блѣскавъ и радушенъ начинъ. Пктя на кралъ е билъ покритъ съ флагове, цѣвта и украшения, които сж придавали на София единъ величественъ видъ. Специални тренове сж донесли въ столицата нѣщо около 2000 души сръбски гости, въ това число 16 души журналисти и 20 души професори.

На обѣда, даденъ въ двореца въ честь на кралъ Александра, българския и сръбски държавни глави сж размѣнили следнитѣ рѣчи: Н. Ц. В. Князьтъ прочелъ на български приблизително следующото: Благодаря Ваше Крал. Величество за посещението, което направихте на мене и на българския народъ. Въ него виждамъ изявление на чувствата за братство и взаимност на двата братски свързани по вѣрата и по расата народи. Ний виждаме въ него изражението на желанието за сърдечни и братски отношения, както и за *приятелско работение по всичкитѣ жизненни въпроси*. Сърдечния Ви приемъ отъ страна на българския народъ доказва, че той е проникнатъ отъ тѣзи чувства. Вашето посещение е една важна стъпка за нашитѣ сношения и за укрѣпяването на *политиката на съгласие и общностъ*. Съ тѣзи мисли дигамъ чашата си за благоденствието на сръбския народъ и неговия кралъ.

Н. В. кралъ Александъръ отговорилъ на сръбски: Благодаря на Ваше Царско Величество за блѣскавия приемъ, който ми направихте Вий и българския народъ. Ваше Величество *ще ме намирить винни готовъ да вървя по ижта на споразумѣнието и на взаимна дѣятелностъ, както прилича на двата братски народа*. — Подиръ това кралтъ произнесълъ поздравка за Княза, Княгинята и българския народъ.

Подчертанитѣ думи въ изложенитѣ поздравки прѣдставяватъ такъвъ голѣмъ интересъ, понеже се касаятъ до сръбско-българскитѣ претенции въ Македония, щото ние мислимъ да се повърнемъ върху тѣхъ.

Въ врѣме на пребиванieto на сръбския кралъ въ София, между другото е билъ подписанъ и сръбско-българския търговски договоръ.

✓ Операта „Риголето“, която италианската труппа на г. Массини, прѣди да замине отъ Руссе, прѣдстави въ полза на македонското дружество излъгае сполучлива въ всѣко отношение. Артиститѣ на труппата задоволиха напълно многобройната руссеска публика, която се бѣ стекла въ салона на хотелъ „Централъ“, за да послуша процалния имъ спектакль и сбора отъ прѣдставлението излъгае доста удовлетворителенъ. На г-жа Алфано, която изигра съ особенъ успѣхъ ролята на Зилда, биде поднесенъ единъ раскошенъ букетъ, който тя прие верѣтъ буря аплодисменти. Прѣкрасенъ Риголето бѣше и г. де Жоржио. Чистия приходъ отъ спектакль спорѣдъ както ни съобщаватъ, достигналъ до 450 лева.

✓ Миналата ежббота, на 15 й того, българската филхармоническа дружина, подъ управлението на г. А. Пауновъ и съ участието на г. г. А. Юрганджиевъ и Р. Бутсъ, даде единъ благотворителенъ концертъ, който, както по разпообразието на своята програма, тъй и по изпълнението на повечето пиески, излъгае напълно удовлетворителенъ. Особенно впечатление на публиката направи прѣвъсходната игра на цигулка на г. А. Юрганджиевъ, който повидимому обладава порядъченъ артистически талантъ, но, за съжаление, не располага съ потребнитѣ сръдства да отиде да се усъвършенствува нѣкакдъ въ странство. Министерството на народното просвѣщение, което харчи стотини хиляди лева за поддържане на разни, често пакти и не до тамъ ползвни, степендианти въ Европа, би направило една истинска услуга на българското искусство, ако би се поинтересувало съ ежббата на г. Юрганджиева и би му спомогнало да развие своитѣ музикални дарби, като прѣкара курса на нѣкоя европейска консерватория. Г. Юрганджиевъ е още младъ и има врѣме да се научи.

Публиката остана доволна и отъ свиреннето на цигулка на г. Р. Бутсъ, който прѣкрасно аккомпанира въ *symphonies concertantes* No 2 и 3 г. Юрганджиева. И двамата свирачи бидоха не веднѣжъ аплодирани е молени да свирятъ на *bis*.

Пѣвческия хоръ (мжжеки, дѣтски и смѣсенъ) се справи доста добръ съ своята задача и прокара съ значителни успѣхъ пѣснитѣ, означени въ програмата. Единъ малкъ укоръ би могълъ да се направи г. Паунову въ това отношение, че въ програмата на концерта прѣобладаваха русскитѣ пѣсни и токо рѣчи отектствуваха българскитѣ.

Концерта се завърши съ една оригинална комическа сцена „сѣхътъ“, която извънрѣдно сполучливо изпълни г. Пауновъ.

Ние бихме желали, щото концертитѣ на филхармоническата дружина да се повтарятъ по-често и събѣмъ да увѣримъ нейнитѣ членове, че русенската публика, лишена отъ какви-годѣ ползвни развлечения, ще ги посѣщава съ охота. Прѣдстоящия великъ постъ е най добрия случай да се даждѣ нѣколко концерта.

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Управителния съвѣтъ на застрахователното дружество „България“ счелъ за нуждно да се защити отъ „личнитѣ нападения“, които отъ нѣкое врѣме насамъ толкова справедливо му прави нашия вѣстникъ, и за тѣзи цѣль се обръналъ къмъ услужитѣ на „Българ. Търговски Вѣстникъ“, който се издава отъ нѣколко души Софийски чужденци, скѣпо плащани отъ държавния ковчегъ Управнитѣ на дружеството не се стѣняватъ да казватъ, че тѣ „напълно оправдали доврѣнето на акционеритѣ“, а ние „за лични капризи сме се въоръжили противъ тѣхъ и съ позволения и не позволения сръдства сме се стрѣмили да хвърляме укори върху имъ“. Ние прѣдоставяме на нашитѣ читатели сами да рѣшатъ въпроса, до колко управителния съвѣтъ е оправдалъ доврѣнето на своитѣ акционери и съ какви именно неопозволени сръдства си служи нашия вѣстникъ въ своята борба съ него. Не можемъ да не забѣлѣжимъ, обаче, че колкото и да се хвалятъ управнитѣ на дружеството и колкото да корятъ и хулятъ насъ, — ние не ще се оплашимъ, а ще продължаваме да се боримъ смѣло и рѣшително до край, като осждаме всѣко тѣхно дѣйствие, което, по нашето мнѣние, не е сходно съ интереситѣ на акционеритѣ. Въ следующия брой на „Законностъ“ ще имаме случай да публикуваме още нѣколко подобни дѣйствия.

БИБЛИОГРАФИЯ.

Получи се въ редакцията ни: „Юридически Прѣгледъ“, кн. IV, 15 Февруарий 1897 год., редакторъ С. С. Бобчевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ на г. г. интересующитѣ се, че отъ 1 идущий Мартъ почвамъ да продавамъ съ най умѣрена цѣна ПЪРВО КАЧЕСТВЕННА ВАРЪ (киречъ).

Нуждающитѣ се да се обръщатъ въ магазинъ ми, по Александровската улица, близо до триумфалната врата.

Съ почитание:

5—1

Наумъ Георгиевъ.

Излъзе отъ печатъ първата книжка отъ „Войнитѣ на Руссия за освобождението на Християнитѣ“. (Войната прѣзъ 1769—1774 г.) Посвятена на майоръ А. Узунова, съ портрета на последния. Цѣна 1 левъ.

Намира се за проданъ у издателя Н. Черковски и въ книжаницитѣ на Д. М. Златевъ и С. Гулабчевъ въ Руссе.

Анционерно Търговско Д-во за Колониялни Стоки „СЪЕДИНЕНИЕ“ въ гр Руссе.

ОБЯВЛЕНИЕ

Управителния Съвѣтъ на Акц. Търг Д-во за кол. стоки „Съединение“, въ допълнение обявлението си отъ 23 Януарий т. г. обявява, че на основание протокола на контролоритѣ и управ. съвѣтъ на дружеството отъ 14 того, съ който сж констатирани, че не сж депозирани изискуемото се число акции съгласно чл. 36 отъ устава, за да може да се счита законно общото събрание, обявява, че общото събрание, свикано за 16 того, се отлага за 2 Мартъ когато ще се състои и взетитѣ рѣшения ще се считатъ законни, колкото акции да бждатъ депозирани.

Велѣдствие на горѣизложеното, се поканватъ г-да акционеритѣ да се явѣтъ на общото, годишно събрание на 2 Мартъ, като побързатъ съ депозиранието на акциитѣ си.

Депозиранието на распискитѣ, които врѣменно замѣстватъ акциитѣ, ще се продължава до 20 того включително Руссе, 14 Февруарий. 1897 год.

Отъ Управителния Съвѣтъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Като Привилегированъ Експедиаторъ на Първото Императорско, Кралеско Привилегировано Австрийско Дунавско Параходно Дружество, честь имамъ да съобща на г-да търговцитѣ, че отворихъ клонъ за Експедиция (испращане) каквито и да бждатъ стоки съ паракодитѣ на това дружество, безъ никакво възнаграждение. Отговарямъ подъ гаранция за рамбурситѣ (нахнаме) повредитѣ на стоката, точната и бърза услуга.

1. Рамбурси малки плащамъ прѣдварително, рамбурси голѣми, ако стоката струва двойно, тоже плащамъ прѣдварително. —

2. Съ много ефгена кирия приемамъ да вземамъ стоката и отъ магазинитѣ. —

3. Стока пристигнала по желѣзницата на тяжестъ 500/800 кила прѣнасямъ отъ гарата до аген-

цията само за 1 левъ, а стока въ голѣмо количество прѣнасямъ безплатно. —

4. За стоки отъ голѣмо количество и тяжестъ правя отстъпки даже по долъ и отъ тарифата на агенцитѣ.

Като се основавамъ на многогодишната си практика, съобщавамъ на г-да търговцитѣ, че освѣнъ гдѣто нѣма да си губятъ врѣмето по митницата за извършване формалноститѣ, но и стокитѣ имъ ще бждатъ много по добръ запазени отъ всѣкаква повреда, както въ товарението, тъй сжщо и въ стоварването имъ.

За това желающитѣ да се ползватъ отъ моята честна, акуратна и безплатна услуга, моля да се отнасятъ въ кантората ми, до градската баня, въ магазинитѣ на г-нъ Юрданъ Ганевъ.

Съ почитание:

5—1

Р. Н. Райковичъ.

РУССЕНСКО ГРАДСКО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1228.

✓ Руссенското Градско Общинско Управление обявява конкурсъ, относительно указване източникъ за водоснабдение на гр. Руссе съ сбилна и доброкачественна вода, въ чѣртата на гр. Руссе, или въ околността му, при максималенъ радиусъ на кръгътъ, за дирение източникъ, 25 километра, съ центръ Руссенското Окр. Управление.

За тая цѣль се опрѣдѣля премия отъ 100.000 лева ср. на тоя, който укаже единъ, или най много три източника, които даватъ изобщо най малко 10000 кубич. метра вода въ едно денонощие и то ако се укаже въ чѣртата на градътъ, или тя, — премията, се намалява сразмѣрно съ количеството на водата на източникътъ и динстанцията въ километри отъ помѣщението на Окр. Управление, ако указаний източникъ дава по малко отъ 10000 куб. м. вода въ едно денонощие и се намира въ околността на градътъ Руссе.

Желающитѣ да взематъ участие въ тоя конкурсъ, могатъ да се адресиратъ до Руссенското Градско Общ. Управление, за снабдяването имъ съ разсудимитѣ се за тая цѣль подробни условия на конкурсътъ. Гр. Руссе, Февруарий 1897 год.

Отъ Руссен. Град. Общ. Управление.

3—2

На 15-й Февруарий излъзе отъ печатъ II-та книжка на списанието МИСЪЛЬ,

която ще се испрати само на ония, които сж вече заплатили за VII година.

Сдържанieto на тая книжка е: Д-ръ К. Кръстевъ: Свѣтославъ Миларовъ и неговиятъ дневникъ (съ портретъ на Миларовъ); К. Христовъ: Лирич. стихотв. Д-ръ Страшимировъ: Къмъ гробоветѣ, ижтн блѣж.; В. Кжичевъ: Вдовцата, расказъ; Фр. Паулсенъ: Раскапанieto на стария свѣтъ и християнството; А. Узуновъ: В. Хюго, като драматургъ; Мошасанъ: Пияницата Ст. Михайловски: Епиграми; Д-ръ К. Кръстевъ: Великитѣ хора, статия II; Мисъ Стеревъ: Двѣ думи за писателството, и др.

Научното движение на Западъ, отъ * Политически Дневникъ отъ Cognitus и отъ Incognitus.

Въ критическия отдѣлъ: Др. Пасманикъ: Психоло-христоматия отъ Станевъ и Трифоновъ, П. Н. Д. Запискитѣ на войводата Македонски. К. К. „Искусство“, кн. 8 и 9, год. I; Н. Т. Бракаловъ: Записки по обща педагогия отъ Сковрцовъ, Б. Б.; „Училищенъ прѣгледъ“ и М-вото на Просвѣщенieto. * Russes et Slaves, par L. Leger, т. I и II; М.: Le prétentions serbes, par Athanas, и др.

Защо сѣмъ „вредителенъ“, въѣсто отговоръ на инсинуациитѣ на официозитѣ, отъ Редактора.

Двата нови ежемѣсечни отдѣла „Научното движение на Западъ“ и „Политическитѣ животъ въ чужбина“ — които въвежда редакцията, ще даждѣ възможност на читателитѣ да слѣдѣтъ научното и политическо движение въ чужбина. Първия очеркъ отъ Научното движение ще бжде помѣстенъ въ II кн., а отъ Политич. животъ — въ III кн.

Премии за VII-та г.: Политич. Дневникъ отъ 96 г. (Окт. и Дек.) и философията на Мракобѣсieto отъ Ст. Михайловски.

Отъ Книжарницата на Хр. Олч

Руссе, Типо-Хромо-Литография на Дробнякъ & Кръстевъ